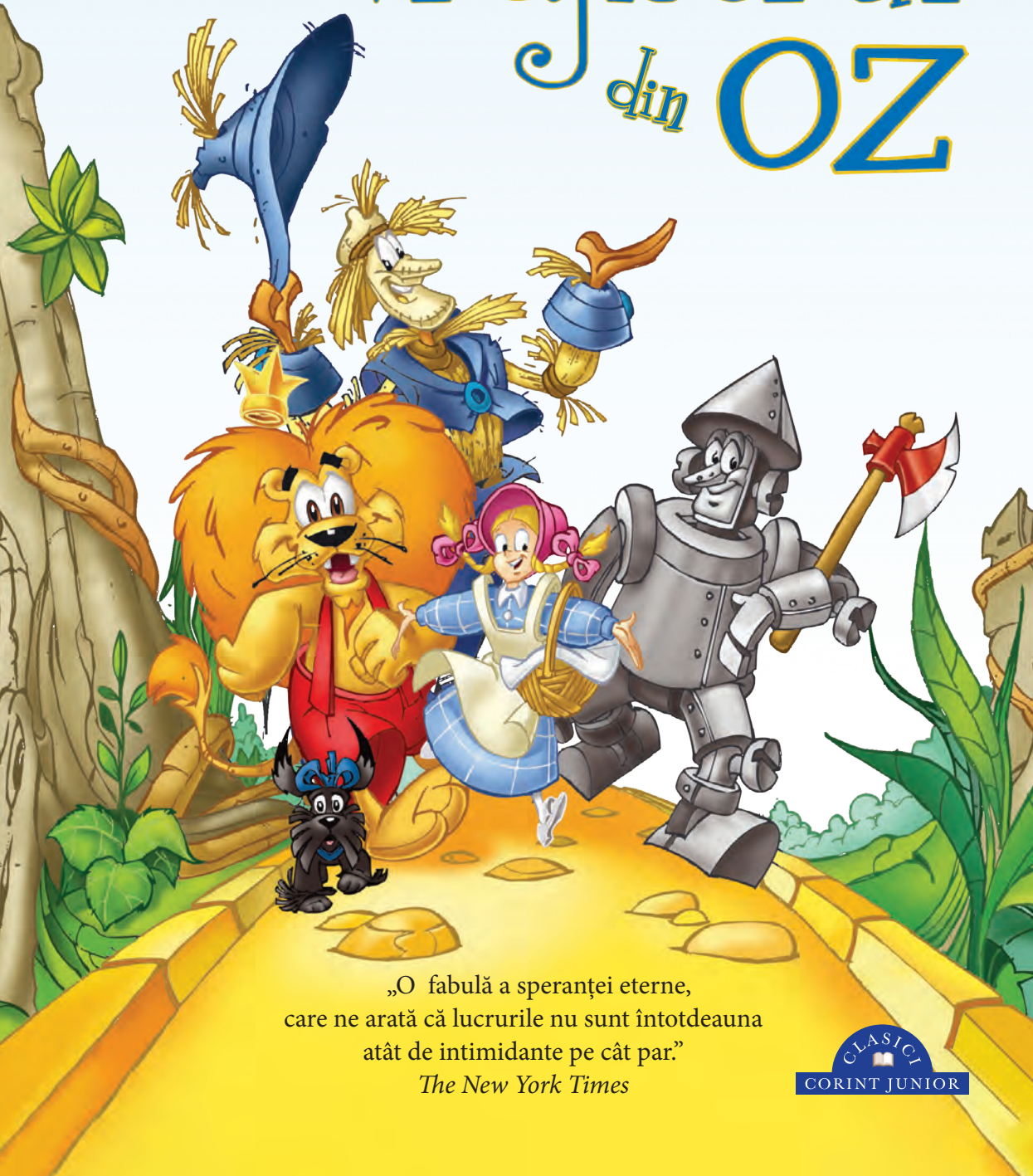

L. FRANK BAUM

Vrăjitorul din OZ

„O fabulă a speranței eterne,
care ne arată că lucrurile nu sunt întotdeauna
atât de intimidante pe cât par.”

The New York Times

L. FRANK BAUM

Vrăjitorul din OZ

Ediție integrală

Traducere de Gina Frâncu

Ilustrații de MIHAIL MARIAN, colorate de ALEXANDRA NĂSTASE

Introducere

De-a lungul anilor, folclorul, legendele, miturile și poveștile cu zâne au marcat copilăria fiecăruia dintre noi. Tuturor copiilor le plac minunatele povestiri fantastice. Poveștile înaripate ale Fraților Grimm sau ale lui Hans Christian Andersen au adus mai multă bucurie în inimile copiilor decât oricare alte creații omenești.

Acum, poveștile cu zâne de altădată, care au încântat atâtea generații, pot fi clasate ca fiind „istorice” în bibliotecile copiilor; acum a venit vremea pentru o serie nouă de „povești minunate”, din care să dispară nelipsitele și stereotipele personaje precum duhurile, piticii și zânele, împreună cu toate acele oribile și înspăimântătoare întâmplări imaginate de autorii lor, duse până într-un punct în care ar putea constitui o morală înfricoșătoare a fiecărei povestiri. Educația modernă înseamnă și moralitate; de aceea, copiii moderni caută doar divertismentul în minunatele povești și se lipsesc, cu mare bucurie, de toate întâmplările neplăcute.

Cu aceste gânduri în minte, am scris povestea despre minunatul Vrajitor din Oz pentru a le face plăcere copiilor din ziua de azi. Ceea ce am vrut să realizez a fost o poveste cu zâne modernizată, în care minunile și veselia rămân, iar durerile de inimă și coșmarurile sunt lăsate pe dinafară.

L. Frank Baum
Chicago, aprilie 1900

Sfatul cu munchkinezii

O trezi o bubuitură puternică, atât de bruscă și de neașteptată, încât, dacă n-ar fi fost întinsă pe patul moale, Dorothy s-ar fi putut răni. Așa însă, izbitura îi tăie răsufarea și o făcu să se întrebe ce se întâmplase. Toto își lipi năsucul rece de fața ei și scheună, înfricoșat. Dorothy se ridică și observă că, deja, căsuța nu se mai mișca; nu mai era nici întuneric, pentru că soarele strălucitor pătrundea pe fereastră, inundând cămăruța în care se afla. Fetița o zbughi din pat, cu Toto pe urmele ei, și deschise ușa.

Scoase un țipăt de spaimă, privind, cu ochii măriți de uimire, peisajul feeric din fața ei.

Ciclonul făcuse ca micuța ei casă să aterizeze cu mare delicatețe – lucru la care nu te-ai fi putut aștepta din partea unui ciclon – în mijlocul unui ținut de o nemaivăzută frumusețe. Era înconjurată de pajiști verzi, presărate cu flori superbe, iar pomii falnici erau încărcăți cu fructe care mai de care mai îmbietoare și mai savuroase. Păsări cu pene de un colorit unic cântau și zburau,

vesele, printre copacii și tufișurile din jur. Puțin mai încolo se zărea un râuleț învolburat, strecurându-se printre malurile înverzite și murmurând vesel, ca și cum i-ar fi urat bun-venit fetei care fusese purtată pe aripi de vânt într-acolo, venind dintr-un ținut uscat, cu câmpii cenușii.

În timp ce studia, curioasă, încântătoarea priveliște care i se ivise în fața ochilor, tot minunându-se, Dorothy observă că se îndrepta spre ea cel mai ciudat grup de oameni pe care-i văzuse vreodată. Nu erau atât de înalți precum oamenii cu care era obișnuită, dar nici prea mărunți nu putea spune c-ar fi. De fapt, erau chiar de înălțimea lui Dorothy, o fetiță destul de bine dezvoltată pentru vârsta ei; totuși, după cum se părea, oamenii aceștia erau mult mai în vârstă decât fetița.

Erau trei bărbați și o femeie, foarte ciudat îmbrăcați. Bărbații purtau, cu toții, pălării țuguiate albastre, având în jurul borurilor rotunde clopoței, care, pe măsură ce înaintau spre ea, răsunau tot mai melodios. Micuța femeie purta o pălărioară albă, și tot albă era și mantia care-i cădea în falduri de pe umeri, presărată cu steluțe mici, strălucitoare, sclipind în soare precum diamantele. Bărbații erau îmbrăcați numai în albastru, aveau pălării de aceeași culoare și purtau ghete foarte bine lustruite. După cum constată Dorothy, probabil că erau la fel de bătrâni ca unchiul ei Henry, doi dintre ei având și bărbi. Însă micuța femeie era, fără îndoială, și mai bătrână. Fața îi era brăzdată de riduri adânci, avea părul aproape alb, iar mersul îi era destul de anevoios.

Dorothy stătea în pragul ușii, când oamenii aceștia se opriră lângă căsuța ei, șușotind de zor, ca și cum s-ar fi temut să meargă mai departe. Totuși, bătrâna se dovedi mai curajoasă și se apropie de Dorothy; făcând o plecăciune adâncă, spuse cu blândețe:

— Fii binevenită în Țara Munchkinezilor, micuță și nobilă Vrăjitoare! Îți suntem foarte îndatorați pentru că ai reușit s-o ucizi pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit și pentru că ne-ai eliberat poporul din sclavie.

Dorothy îi ascultă discursul cu multă uimire. Ce voia să spună bătrâna, de ce o numea vrăjitoare și cum de zicea despre ea că ar fi omorât-o pe Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit? Ea era o fetiță inocentă și inofensivă, care fusese purtată de un ciclon, cu tot cu casă, la mii de kilometri depărtare de locul în care trăia și nu omorâse nici măcar o muscă în toată viața ei.

Totuși, vedea că micuța doamnă aștepta, în mod evident, un răspuns, așa că îi spuse, ezitând:

— Sunteți tare drăguță, dar trebuie să fie o neînțelegere la mijloc. Eu nu știu să fi omorât pe cineva.

— Casa ta a făcut-o, în orice caz, răspunse bătrânică, râzând, ceea ce înseamnă cam același lucru. Vezi? zise ea, arătând spre colțul casei. Acolo i se văd picioarele, sub o bucată de lemn.

Dorothy privi într-acolo; la colțul casei se zăreau două picioare, încălțate în pantofi de argint cu vârfurile ascuțite.

— O, vai de mine! Vai de mine! țipă Dorothy, plesnindu-și palmele îngrozită. Probabil că a căzut peste ea casa. Ce-i de făcut?

— Nu mai e nimic de făcut, răspunse bătrânică, pe un ton cât se putea de calm.

— Dar cine era? întrebă Dorothy.

— Era Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit, după cum ți-am spus, răspunse micuța femeie. Ținea în sclavie tot neamul munchkinezilor de foarte mulți ani, obligându-i să trudească pentru ea în fiecare zi, ba chiar și nopțile. Acum sunt cu toții liberi și recunoscători pentru că le-ai făcut acest uriaș serviciu.

— Și munchkinezii cine sunt? se interesă Dorothy.

— Oamenii care trăiesc în Țara de la Răsărit, peste care domnea Vrăjitoarea cea Rea.

— Și tu ești o munchkineză? întrebă Dorothy.

— Nu, dar sunt prietena lor, deși locuiesc în Țara de la Miazănoapte. Când au văzut că Vrăjitoarea cea Rea de la Răsărit e moartă, munchkinezii au trimis imediat un mesager să mă cheme, iar eu am venit de îndată. Eu sunt Vrăjitoarea de la Miazănoapte.

— O, Înălțimea Ta! Chiar ești o vrăjitoare adevărată?

— Da, chiar sunt, răspunse bătrânică. Dar sunt o vrăjitoare bună, iar oamenii mă iubesc. Nu sunt la fel de puternică pe cât era Vrăjitoarea cea Rea care domnea peste această țară, așa că nu puteam să eliberez poporul munchkinezilor de sub robia ei!

— Dar eu credeam că toate vrăjitoarele sunt rele, spuse fetița, care era pe jumătate speriată, pentru că se afla în fața unei adevărate vrăjitoare.

— O, nu, este o mare greșeală să crezi asta. Erau doar patru vrăjitoare în întreg Ținutul lui Oz, iar două dintre ele, mai precis Vrăjitoarea de la Miazănoapte – adică eu – și cea de la Miazăzi, sunt vrăjitoare bune. Știi precis că așa este, de vreme ce eu sunt una dintre ele, așa că nu mă pot înșela în această privință. Cele care stăpâneau la răsărit și la apus erau, într-adevăr, rele; dar acum, că ai omorât-o pe una dintre ele, nu mai rămâne decât o Vrăjitoare Rea în Ținutul lui Oz: cea care locuiește la apus.

— Dar, spuse Dorothy, după ce se gândi o clipă, mie mi-a spus mătușa Em că toate vrăjitoarele au murit, cu mii și mii de ani în urmă.

— Cine este mătușa Em? se interesă bătrâna doamnă.

— Este mătușa mea, care locuiește în Kansas, acolo de unde vin eu.

Vrăjitoarea de la Miazănoapte păru că meditează o clipă, aplecându-și capul și uitându-se în pământ. Apoi, ridicând privirea, spuse:

— Nu știu unde se află Kansasul, pentru că nu am mai auzit până acum de acest ținut. Poți să-mi spui, cumva, este vorba despre o țară civilizată?

— O, da, răspuse Dorothy.

— Mi-am imaginat eu. În țările civilizate, cred că nu au mai rămas vrăjitoare sau vrăjitori și nici magicieni. Dar vezi tu, Ținutul lui Oz nu a ajuns deocamdată la civilizație, pentru că suntem rupți de restul lumii. Tocmai de aceea avem printre noi vrăjitori și vrăjitoare.

— Cine sunt acești vrăjitori despre care vorbești? întrebă Dorothy.

— Oz însuși este Marele Vrăjitor, răspuse bătrâna, în șoaptă. El este mai puternic decât noi toți, laolaltă. Marele Vrăjitor Oz locuiește în Orașul Smaraldelor.

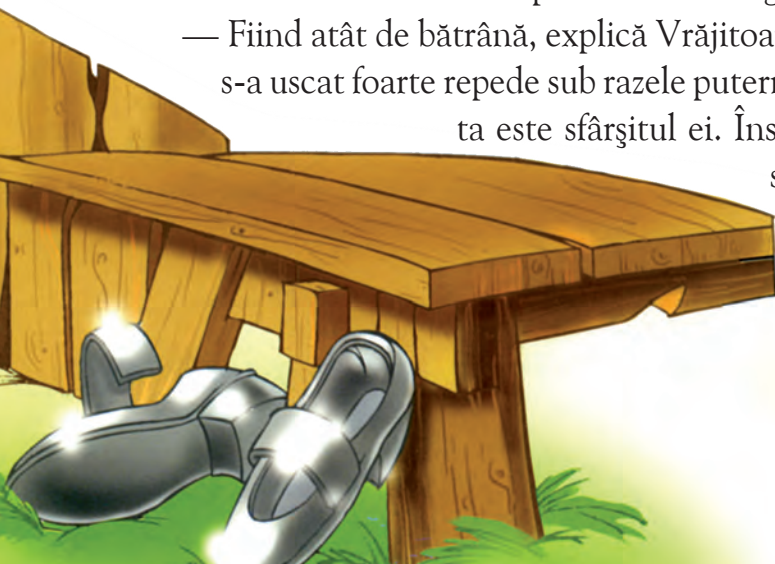
Dorothy tocmai se pregătea să mai întrebe ceva, când munchkinezii, care priviseră tăcuți până atunci, scoaseră un strigăt puternic, arătând spre colțul casei, unde zăcea Vrăjitoarea cea Rea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă bătrâna și, privind într-acolo, izbucni în râs.

Picioarele Vrăjitoarei dispăruseră cu totul și nimic altceva nu mai rămăsese din ea decât pantofiorii de argint.

— Fiind atât de bătrână, explică Vrăjitoarea de la Miazănoapte, s-a uscat foarte repede sub razele puternice ale soarelui. Aceasta este sfârșitul ei. Însă pantofiorii de argint

sunt ai tăi și poți să-i porți de-acum înaintea, spuse și se aplecă să ridice încălțările pe care

le purtase Vrăjitoarea cea Rea, apoi, după ce le scutură de praf, i le întinse lui Dorothy.

— Vrăjitoarea de la Răsărit era tare mândră de acești pantofi, spuse unul dintre munchkinezi; se pare că și ei sunt vrăjiți, dar ce puteri au n-am știut niciodată.

Dorothy duse pantofiorii în căsuță și-i așeză pe masă. Apoi se întoarse la munchkinezi, spunând:

— Sunt nerăbdătoare să mă întorc la unchiul Henry și la mătușa Em, pentru că sunt sigură că-și fac griji din cauza mea. Știți cumva cum aș putea să găsesc drumul înapoi?

Munchkinezii priveră spre Vrăjitoarea cea Bună, iar ea privi spre ei; apoi cu toții se uitară la Dorothy și, în cele din urmă, clătinară din cap, gânditori.

— Dacă mergi spre răsărit, nu departe de aici, spuse unul dintre ei, se află un deșert mare și nimeni dintre cei care au încercat să-l traverseze n-a supraviețuit.

— La fel este și spre miazăzi, spuse altul, pentru că eu am mers într-acolo și am văzut. În acea parte este Țara Quadlingilor.

— Mi s-a spus, continuă cel de-al treilea, că la fel este și înspre apus. Iar acea țară, în care trăiesc winkiezii, este stăpânită de Vrăjitoarea cea Rea de la Apus, care te transformă în sclava ei dacă îi încalci teritoriul.

— În partea de la miazănoapte locuiesc eu, spuse bătrâna doamnă, iar la marginea ei se află același deșert uriaș care înconjoară Ținutul lui Oz. Mă tem, draga mea, că va trebui să rămâi printre noi.

La auzul acestor cuvinte, Dorothy începu să plângă, pentru că se simțea singură printre acești oameni ciudați. Lacrimile îi impresionară pe munchkinezii cei buni la suflet, pentru că imediat își scoaseră batistuțele și începură să plângă și ei. Cât despre

micuța doamnă în vârstă, aceasta își scoase pălăria și-și mișcă puțin vârful nasului, numărând, cu o voce solemnă: „Unu, doi, trei!” Dintr-odată, pălăria se transformă într-o tăbliță, pe care se puteau citi următoarele cuvinte, scrise cu litere mari și albe: „Dorothy trebuie să meargă în Orașul Smaradelor.”

Bătrâna își îndepărtă tăblița din dreptul nasului și, citind ce scria pe ea, o întrebă pe fetiță:

— Pe tine te cheamă Dorothy, draga mea?

— Da, răspunse copila, ridicându-și privirea și oprindu-se din plâns.

— Atunci, înseamnă că trebuie să mergi în Orașul Smaradelor. Singurul care te poate ajuta este Marele Oz, care locuiește acolo.

— Și unde este acest oraș? întrebă Dorothy.

— Este exact în centrul ținutului, iar peste el stăpânește Marele Vrăjitor Oz, după cum ți-am spus mai devreme.

— Și el cum este, e un om bun la suflet? întrebă fetița, nerăbdătoare.

— Este un Vrăjitor bun. Dacă o fi om sau nu, asta nu ți-o pot spune, din moment ce nu l-am văzut niciodată.

— Cum ajung acolo? întrebă Dorothy.

— Va trebui să mergi pe jos, altă cale nu există. Drumul este foarte lung și trece printr-un ținut care uneori te va atrage, iar alteori ți se va părea întunecat și înfricoșător. În orice caz, eu îmi voi folosi toate puterile magice pentru a te feri de primejdii.

— Nu poți să vii și tu cu mine? se rugă Dorothy, pentru care, în acele clipe, bătrâna Vrăjitoare era singura ei prietenă.

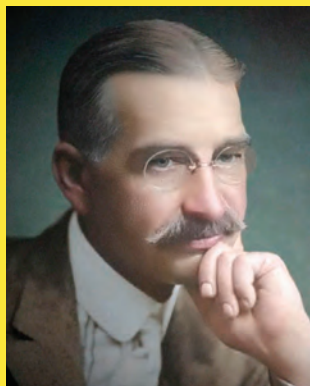
— Nu, nu pot face asta, răspunse ea, dar te voi săruta și nimeni nu va îndrăzni să se atingă de o fetiță care poartă întipărit pe fruntea ei sărutul Vrăjitoarei de la Miazănoapte.

Zicând acestea, se apropie de Dorothy și o sărută, cu blândețe, pe frunte. Buzele ei o atinseră și îi lăsară o urmă rotundă, sclipitoare, după cum avea să observe Dorothy puțin după aceea.

— Drumul spre Orașul Smaradelor este ușor de găsit. Este pavat cu cărămizi galbene, spuse Vrăjitoarea, așa că nu ai cum să te rătăcești. Când ajungi la Oz, să nu te temi de el; spune-i doar povestea ta și roagă-l să te ajute. Mergi cu bine, draga mea!

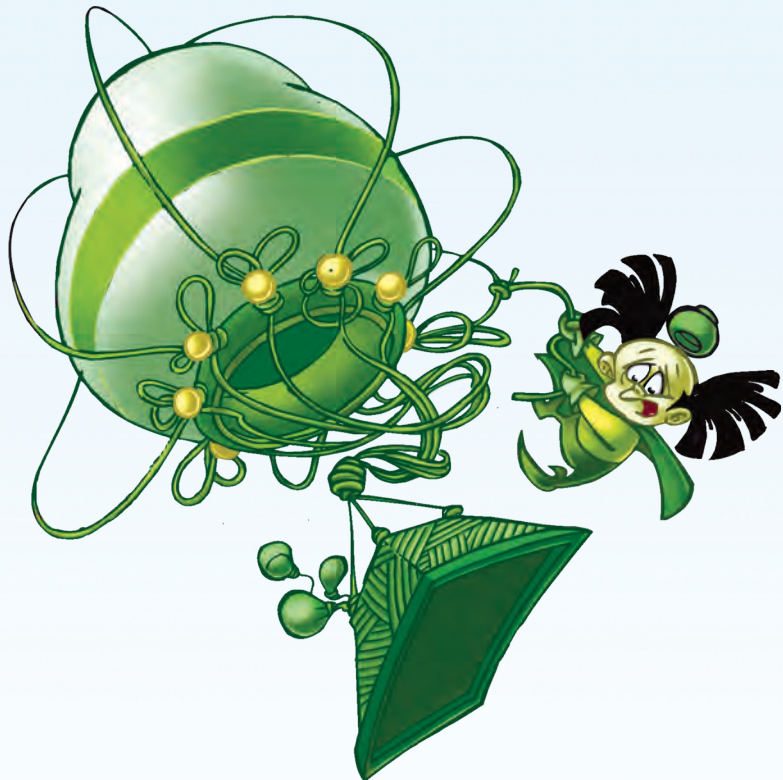
Cei trei munchkinezi făcură o plecăciune în fața lui Dorothy, urându-i călătorie plăcută, apoi dispărură printre copaci. Bătrâna Vrăjitoare se înclină și ea în fața fetiței, apoi se roti de trei ori pe călcâiul stâng și dispăru într-o clipă, ca și cum nici n-ar fi fost acolo, spre marea surprindere a micuțului Toto, care începu să latre cât putea el de tare, pentru că, atât timp cât Vrăjitoarea se aflase acolo, îi fusese teamă până și să mârâie.

Însă Dorothy, știind că avea de-a face cu o vrăjitoare adevărată, se aștepta ca ea să dispară într-un asemenea fel, așa că, până la urmă, nu se arătă deloc surprinsă.

FRANK L. BAUM

(1856–1919), ziarist și scriitor american, este unul dintre cei mai importanți autori de cărți pentru copii, cunoscut în special pentru poveștile de pe Tărâmul din Oz. Publicate pentru prima oară în 1900, aventurile micuței Dorothy în Țara lui Oz au încântat sufletele și mințile a nenumărate generații de prichindei, Baum rămânând un clasic al literaturii pentru copii.

Împărțită în patru ținuturi diferite colorate, cu capitala în Orașul Smaraldelor, țara marelui vrăjitor este plină de lucruri minunate, dar și de primejdii, pe care eroii acestei cărți le înfruntă împreună. Dorothy, Sperie-Ciori, Omul de Tinichea, Leul cel Fricos și, nu în ultimul rând, cățelușul Toto trec prin tot felul de încercări pentru a ajunge la Vrăjitorul din Oz – cel care, cred ei, le poate îndeplini dorințele. Doar că aventura în care pornesc nu e nici pe departe cum și-au imaginat. Dovedindu-și însă istețimea, mărinimia și curajul, cei cinci prieteni își transformă singuri visurile în realitate.

ISBN: 978-973-128-892-5

9 789731 288925

www.corintjunior.ro

8+